

Věc C-3/21

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

4. ledna 2021

Předkládající soud:

High Court (Irsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

30. listopadu 2020

Žalobkyně:

FS

Žalovaní:

The Chief Appeals Officer

The Social Welfare Appeals Office

The Minister for Employment Affairs

The Minister for Social Protection

THE HIGH COURT (VRCHNÍ SOUD, IRSKO)

SOUDNÍ PŘEZKUM

[omissis]

MEZI

FS

ŽALOBKYNĚ

A

**THE CHIEF APPEALS OFFICER (PŘEDSEDA ODVOLACÍHO ORGÁNU
ÚŘADU SOCIÁLNÍHO ZABEZPEČENÍ, IRSKO), THE SOCIAL**

WELFARE APPEALS OFFICE (ODVOLACÍ ORGÁN ÚŘADU SOCIÁLNÍHO ZABEZPEČENÍ, IRSKO), THE MINISTER FOR EMPLOYMENT AFFAIRS (MINISTR PRO PRACOVNĚPRÁVNÍ ZÁLEŽITOSTI, IRSKO) A THE MINISTER FOR SOCIAL PROTECTION (MINISTR PRO SOCIÁLNÍ OCHRANU, IRSKO)

ŽALOVANÍ,

ROZSUDEK soudce Richarda Humphreyse vyneseny v pátek dne 6. listopadu 2020

1. Problémem řešeným v projednávané věci je v konečném důsledku otázka, zda žalobkyně měla nárok na zpětný doplatek rozdílu mezi irskými a rumunskými rodinnými přídavky za období od jejího příjezdu do Irska v listopadu / prosinci 2016 a podáním žádosti o irské rodinné přídavky dne 16. ledna 2018.

Skutkové okolnosti

2. Žalobkyně se narodila v červenci 1989 (roz. FZ) v Násăud v regionu Transylvánie (Rumunsko). Od narození byla rumunskou občankou a od přistoupení Rumunska v roce 2007 občankou Unie.

3. Dne 12. srpna 2012 uzavřela žalobkyně manželství s C-D.S. V prosinci 2015 se z tohoto manželství narodilo dítě, P-L.S. V uvedeném měsíci podala žalobkyně žádost o rumunskou dávku, která je obdobou rodinných přídávků, přičemž této žádosti bylo v prosinci 2015 či lednu 2016 vyhověno.

4. Manžel žalobkyně se přestěhoval do Irska v říjnu 2016, aby zde vykonával práci zdravotnického pracovníka. O rodinné přídavky nepožádal. Žalobkyně a dítě se následně přestěhovaly do Irska v listopadu nebo prosinci 2016, přičemž po dobu, kdy žalobkyně pobírala rumunské rodinné přídavky, o irské rodinné přídavky nežádala.

5. Formulář žádosti o rodinné přídavky vyplnila žalobkyně dne 10. ledna 2018 a tuto žádost obdržel ministr dne 16. ledna 2018 (toto datum bylo považováno za datum podání žádosti). Část 7 formuláře se týká opožděných žádostí podaných po uplynutí více než dvanácti měsíců po měsíci, ve kterém se žadatel nebo [jeho/její] manžel či manželka přistěhoval do země. V případě podání žádosti o zpětný doplatek stanoví tento formulář důvody opožděné žádosti. Tato část formuláře nebyla vyplněna, takže žalobkyně, přinejmenším zpočátku, zpětnou výplatu výslovně nežádala. Této žádosti bylo vyhověno v únoru 2018 a přibližně v té době přestaly být vypláceny rumunské rodinné přídavky.

6. Dne 13. srpna 2018 požádala žalobkyně o přezkum uvedeného rozhodnutí podle článku 301 Social Welfare Consolidation Act 2005 (konsolidovaný zákon o sociálním zabezpečení z roku 2005, Irsko) s odůvodněním, že jí měl být přiznán zpětný doplatek. Tato žádost o přezkum byla zamítnuta dne 22. srpna 2018.

Žalobkyně poté podala dne 29. srpna 2018 odvolání, ale toto odvolání bylo zamítnuto dne 12. února 2019.

7. V řízení v projednávané věci bylo dne 10. května 2019 podáno písemné odůvodnění, přičemž v hlavním bodu svého petitu se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 12. února 2019 (*certiorari*), jakož i určovacího rozhodnutí a vydání usnesení o předložení věci Soudnímu dvoru Evropské unie. [*omissis*] [procesní záležitosti].

Relevantní unijní právo

8. Relevantními unijními právními předpisy je nařízení (ES) č. 883/2004, ve znění pozdějších změn, provedených nařízením (ES) č. 987/2009. Předcházejícími nařízenými byly Reglement no. 4 du Conseil (J.O. no. 30 du 16 décembre, 1958, s. 597) a nařízení (EHS) č. 1408/71, provedené nařízením (EHS) č. 574/72.

9. Mezi klíčová ustanovení nařízení (ES) č. 883/2004 patří tato ustanovení:

- i) Bod 12 odůvodnění tohoto nařízení uvádí, že „[s] ohledem na přiměřenost je třeba dbát na to, aby bylo zajištěno, že zásada stejného posuzování skutečností nebo událostí nepovede k objektivně nezdůvodněným výsledkům nebo k případům souběhu dávek téhož druhu za tutéž dobu“.
- ii) Článek 76 odst. 4 zakotvuje povinnost žadatelů informovat instituce příslušného členského státu a státu, v němž mají bydliště, co nejdříve o každé změně své rodinné a osobní situace, která ovlivňuje jejich právo na dávky podle tohoto nařízení.
- iii) Článek 76 odst. 5 doplňuje, že porušení informační povinnosti může vést k použití přiměřených opatření v souladu s vnitrostátním právem, nicméně tato opatření budou rovnocenná s těmi, která jsou použitelná na podobné situace podle vnitrostátního práva a žadatelům neznemožní ani nadměrně neztíží v praxi výkon práv přiznaných jim tímto nařízením.
- iv) Článek 81 stanoví, že „[j]akákoli žádost, prohlášení nebo opravný prostředek, které měly být podány podle právních předpisů jednoho členského státu v určité lhůtě úřadu, instituci nebo soudu tohoto státu, jsou přípustné, jestliže byly podány ve stejné lhůtě odpovídajícímu úřadu, instituci nebo soudu jiného členského státu. V tom případě je orgán, instituce nebo soud, které tuto žádost, prohlášení nebo opravný prostředek obdrží, neprodleně zašlou příslušnému orgánu, instituci nebo soudu dříve uvedeného členského státu buď přímo, nebo prostřednictvím příslušných orgánů dotčeného členského státu. Den, kdy byly žádosti, prohlášení nebo opravné prostředky podány orgánu, instituci nebo soudu druhého státu, je považován za den jejich podání příslušnému orgánu, instituci nebo soudu.“

10. Pokud jde o nařízení (ES) č. 987/2009, bod 9 odůvodnění odkazuje na složitost, jež je vlastní oblasti sociálního zabezpečení, a uvádí, že tato složitost vyžaduje, aby všechny instituce členských států vynaložily zvláštní úsilí ve prospěch pojištěných osob, aby nebyly penalizovány ty z nich, které nepodaly svou žádost nebo některé informace podle nařízení (ES) č. 883/2004.

11. Klíčová judikatura zahrnuje zejména následující rozhodnutí:

- i) V rozsudku vydaném ve věci *van Roosmalen v. Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid*, C-300/84 (Evropský soudní dvůr, 23. října 1986, [EU:C:1986:402]), Soudní dvůr konstatoval ve vztahu k předcházejícímu nařízení, že toto nařízení musí být vykládáno extenzivně.
- ii) V rozsudku vydaném ve věci *Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) v. Picard*, C-335/95 (Evropský soudní dvůr, 24. října 1996, [EU:C:1996:415]), Soudní dvůr rozhodl, že nepodání řádné žádosti příslušným orgánům dle místa bydliště žadatele nebrání použití pravidla poměrného rozdělení dávek podle nařízení č. 574/72. To dokládá, že jednotlivé aspekty nařízení mohou být uplatňovány autonomně, takže nesplnění některých ustanovení nemusí vést k zamítnutí žádosti.
- iii) Ve věci *Partena ASBL v. Les Tartes de Chaumont-Gistoux SA*, C-137/11 (Soudní dvůr Evropské unie, [27. září] 2012, [EU:C:2012:593]), rozhodl Soudní dvůr tak, že ustanovení nařízení musejí být vykládána takovým způsobem, aby přispívala k zavedení co možná nejúplnější svobody pohybu migrujících pracovníků.
- iv) Ve věci *Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank v. E. Fischer-Lintjens*, C-543/13 (Soudní dvůr Evropské unie, 4. června 2015, [EU:C:2015:359]), dospěl Soudní dvůr k závěru, že neposkytnutí informací nemusí nutně znamenat zánik ochrany v oblasti sociálního zabezpečení.
- v) V bodu 36 rozsudku ve věci *Tarola v. Minister for Social Protection*, C-483/17 (Soudní dvůr Evropské unie, 11. dubna 2019, [EU:C:2019:309]), i v jiných věcech Soudní dvůr zdůraznil, že znění ustanovení unijního práva, které výslovně neodkazuje na vnitrostátní právo, musí být zpravidla vykládáno v celé Unii autonomním a jednotným způsobem.

Relevantní ustanovení irského práva

12. Příslušná ustanovení vnitrostátního práva zahrnují zejména následující ustanovení:

- i) Článek 241 odst. 1 Social Welfare Consolidation Act 2005 (konsolidovaný zákon o sociálním zabezpečení z roku 2005) stanoví, že „[p]odmínkou nároku osoby na jakoukoli dávku je, aby daná osoba o tuto dávku požádala stanoveným způsobem“.
- ii) Článek 241 odst. 4 zákona z roku 2005 stanoví, že osoba, která nepodala žádost o rodinné přídatky ve stanovené lhůtě, nemá nárok domáhat se zpětného doplatku částek splatných přede dnem podání žádosti, „ledaže úředník vydávající rozhodnutí nebo úředník odvolacího orgánu bude považovat za prokázané, že prodlení při podání žádosti bylo důvodné“.
- iii) Článek 301 zákona z roku 2005 umožňuje přezkum rozhodnutí a žalobkyně jej uplatnila ještě před podáním formálního odvolání, nebyla však úspěšná.
- iv) Stanovená lhůta činí dvanáct měsíců od vzniku nároku dané osoby podle článku 220 zákona z roku 2005 – viz čl. 182 písm. k) Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) Regulations 2007 [nařízení o sociálním zabezpečení (konsolidované žádosti, platby a kontrola) z roku 2007] (S.I. č. 142 z roku 2007), který byl vložen Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) (Amendment) (No 3) (Prescribed Time) Regulations 2008 [(novelizace) (č. 3) nařízení o sociálním zabezpečení (konsolidované žádosti, platby a kontrola) (stanovené lhůty) z roku 2008] (S.I. č. 243 z roku 2008).

Žalobní důvody

13. Řada důvodů uvedených v odůvodnění žaloby není sama o sobě způsobilá být dostatečným podkladem pro napadení dotčeného rozhodnutí ani podání jakéhokoli jiného prostředku nápravy:

- i) žalobní důvody uvedené v bodu i) podbodech 1 a 2 jsou jednoduše skutkovými tvrzeními;
- ii) žalobní důvody uvedené v bodu i) podbodu 3 a v bodu ii) podbodu 1 jsou jednoduše právními tvrzeními; a
- iii) pokud jde o žalobní důvody uvedené v bodu iii) podbodech 1 a 2, nejedená se o hmotněprávní petit, ale jednoduše o záležitosti podružné, a sice návrh na předání věci do Lucemburku a následné vrácení věci zpět předsedovi odvolacího orgánu úřadu sociálního zabezpečení.

14. Zbývají tedy pouze tři hmotněprávní žalobní důvody, a to důvod uvedený v bodu i) podbodu 4, důvod uvedený v bodu ii) podbodu 2 prvním odstavci a důvod uvedený v bodu ii) podbodu 2 druhém odstavci.

Žalobní důvod uvedený v bodu i) podbodu 4 – trvajícím pobírání rumunských rodinných přídavků nebylo kvalifikováno jako žádost pro účely článku [81] nařízení č. 883/2004

15. Tímto žalobním důvodem žalobkyně tvrdí, že „[j]e nesporné, že žalobkyně podala v Rumunsku krátce po narození svého syna žádost, která dosud platí. První žalovaný se dopustil nesprávného právního posouzení, když odmítl tuto tehdy stále trvajícím žádost podanou v Rumunsku kvalifikovat jako žádost pro účely irských rodinných přídavků ve smyslu článku 81 nařízení č. 883/2004. První žalovaný tento postup odůvodnil tak, že žádost v Irsku byla podána později. Takový výklad tohoto ustanovení je příliš úzký a restriktivní, a tudíž se jedná o výklad nesprávný a v rozporu s unijním právem. Trvajícím nárok v Rumunsku měl být kvalifikován jako žádost pro účely irských rodinných přídavků, a to ode dne, kdy se Irsko stalo příslušným členským státem (říjen 2016).“

16. Byť je tato otázka formulována mírně tendenčně, vznáší otázku unijního práva, kterou se podrobněji zabývám [omissis] níže. Svými tvrzeními se žalobkyně pokoušela jít nad rámec uvedeného a tvrdit, že občané Unie, kteří vstupují na území státu, musí být obecně informováni o svých právech na podání žádosti o dávky, včetně zvláštních přídavků, na které by jim mohl vzniknout nárok. Mimo vše ostatní představuje tento bod pro žalobkyni problém v tom, že ona se žádných takových povinností nedovolávala, takže jakékoli takové tvrzení je zcela mimo rámec projednávané věci.

Žalobní důvod uvedený v bodu ii) podbodu 2 prvním odstavci – zda se použije článek 76 nařízení č. 883/2004

17. V tomto žalobním důvodu žalobkyně uvádí, že „[p]okud je trvajícím žádost podaná v jednom členském státě považována za přijatelnou v jiném členském státě podle článku 81 nařízení 883/2004, lze si jen obtížně představit použitelnost ustanovení článku 76 v tomto řízení“.

18. Formulace tohoto žalobního důvodu sice není úplně optimální, neboť žalobkyni nevznikne nárok na plnění pouze z toho důvodu, že je něco obtížně představitelné, nicméně podstatou žalobního důvodu je, že nesplnění článku 76 nevede k nepoužitelnosti ustanovení článku 81 nařízení č. 883/2004, pokud toto ustanovení použitelné je. To vyvolává otázku unijního práva, kterou se podrobněji zabývám [omissis] níže.

Žalobní důvod uvedený v bodu ii) podbodu 2 druhém odstavci – porušení zásady efektivity

19. V tomto žalobním důvodu žalobkyně tvrdí, že „[p]odpůrně a aniž by bylo dotčeno výše uvedené [...] [p]rvní žalovaný dospěl na základě použití čl. 76 odst. 5 první věty k závěru, že vzhledem k tomu, že žalobkyně nesplnila svou povinnost oznámit relevantní změny týkající se její situace, musí být uplatněna přiměřená opatření v souladu s vnitrostátním právem ‚rovnocenná s těmi, která jsou použitelná na podobné situace podle vnitrostátního práva‘. První žalovaný uvedl,

že tato opatření se použijí stejně na všechny žadatele a nejsou nepřiměřená. První žalovaný však nepřihlédl k čl. 76 odst. 5 větě druhé nařízení č. 883/2004, která stanoví, že ‚[t]ato opatření [...] žadatelům neznemožní ani nadměrně neztíží v praxi výkon práv přiznaných jim tímto nařízením‘. Což je právě to, [co] se děje v projednávané věci, neboť uplatnění dotčené žádosti bylo znemožněno.“

20. V případech, kdy jsou použitelné odstavce 4 a 5 článku 76, mohou případně vyvstat otázky, zda je výsledek nepřiměřený, nebo podpůrně zda je v rozporu se zásadou efektivity. Právní důvody uvedené pod písmenem e) odůvodnění žaloby nenabízejí žádný žalobní důvod pro zpochybnění výsledku jako nepřiměřeného, odkazují pouze na zásadu efektivity. Je nutno připustit, že součástí žalobního petitu byl návrh na vydání prohlášení, že se předseda odvolacího orgánu úřadu sociálního zabezpečení dopustil pochybení, když dospěl k závěru, že dotčený výsledek není nepřiměřený, ale žalovaní namítali, že tento petit není ve skutečnosti podpořen žádným žalobním důvodem. Této námitce musím vyhovět v souladu se zcela běžnými a klasickými procesními pravidly – samotný petit je nedostatečný, neboť musí být podepřen žalobním důvodem –, a musím tudíž konstatovat, že námitka nepřiměřenosti není námitkou, na základě které by žalobkyně mohla s těmito podáními uspět. Námitka porušení zásady efektivity je však odůvodněna řádně a vyvolává otázku unijního práva, kterou se podrobněji zabývám níže.

Vzniklé otázky unijního práva

21. Mám za to, že ze tří výše uvedených hmotněprávních žalobních důvodů vyplývají tři otázky unijního práva, přičemž považuji v každém případě za náležité obrátit se na Soudní dvůr se žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU.

První otázka

22. První otázka zní takto: zahrnuje pojem ‚žádost‘ ve smyslu článku 81 nařízení č. 883/2004 trvající stav pobírání pravidelných dávek od prvního členského státu (přičemž tyto dávky mají být správně vypláceny druhým členským státem), a to při každé jednotlivé příležitosti, kdy je tato dávka vyplácena, a to i po podání původní žádosti a po vydání původního rozhodnutí o přiznání dávky prvním členským státem[?]

23. Stanoviska ve vztahu k této otázce jsou následující:

- i) Žalobkyně se domnívá, že pojem „žádost“ skutečně zahrnuje při extenzivním výkladu dotčeného nařízení i trvající žádost.
- ii) Žalovaní tvrdí, že „žádost“ znamená pouze původní žádost a že článek 81 nedává smysl, pokud je uplatněn na trvající „žádost“, neboť neexistuje žádné datum, kdy je tato žádost podána členskému státu pro účely uvedeného článku. Bylo rovněž tvrzeno, že pro občany Unie, kteří při stěhování mezi členskými státy již dávky pobírají, by neplatily

žádné lhůty pro podání žádosti o sociální zabezpečení, což by vedlo k podstatně příznivějšímu zacházení s těmito osobami, než jakého zacházení se dostává občanům daného státu nebo jiným občanům Unie, kteří v okamžiku vstupu do druhého členského státu žádné dávky sociálního zabezpečení nepobírají.

- iii) Na tuto otázku navrhuji odpovědět záporně. Souhlasím s tvrzením žalovaných a nesouhlasím s tím, že každá pravidelná platba představuje novou žádost. Jedná se o platby prováděné na základě jediného rozhodnutí vydaného orgány prvního členského státu, kterým bylo původní žádosti vyhověno. Pozdější platby jsou pouze prováděním tohoto rozhodnutí, které bylo vydáno na základě jedině původní žádosti. Rozšíření významu pojmu žádost takovým způsobem, aby se tento pojem vztahoval na každý den pobírání dávky sociálního zabezpečení, by vedlo ke vzniku anomálií a k diskriminaci občanů Unie, kteří při změně členského státu svého bydliště dávku nepobírají.
- iv) Odpověď má význam pro vyřízení sporu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí by bylo nesprávné, pokud by bylo tvrzení žalobkyně shledáno důvodným.

Druhá otázka

24. Druhá otázka zní takto: v případě kladné odpovědi na první otázku, musí být v případě, že je žádost o sociální zabezpečení podána nesprávně členskému státu původu, zatímco měla být podána druhému členskému státu, povinnost tohoto druhého členského státu podle článku 81 nařízení č. 883/2004 (konkrétně povinnost považovat žádost podanou členskému státu původu za přípustnou ve druhém členském státě) vykládána tak, že je zcela nezávislá na povinnosti žalobkyně uvést správné informace o místě svého bydliště podle čl. 76 odst. 4 nařízení č. 883/2004, takže žádost, která byla nesprávně podána členskému státu původu, musí být přijata jako přípustná druhým členským státem pro účely článku 81 bez ohledu na nesplnění povinnosti žalobkyně poskytnout správné informace o místě svého bydliště v souladu s čl. 76 odst. 4, ve lhůtě pro podání žádosti stanovené právní úpravou tohoto druhého členského státu[?]

25. Stanoviska ve vztahu k této otázce jsou následující.

- i) Žalobkyně má za to, že na tuto otázku je třeba odpovědět kladně a že povinnost považovat žádost za přípustnou ve druhém členském státě je zcela nezávislá na tom, zda žalobkyně splnila svou informační povinnost či nikoli. Žalobkyně se odvolává na rozhodnutí ve věci Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank v. E. Fischer-Lintjens, C-543/13 (Soudní dvůr Evropské unie, 4. června 2015), především bod 54, v němž Soudní dvůr nepovažoval nesplnění informační povinnosti za skutečnost, která by vedla nevyhnutelně k zániku ochrany v oblasti sociálního zabezpečení.

- ii) Podle žalovaných tato otázka s ohledem na navrhovanou odpověď na první otázku nevzniká, ale i pokud by tomu tak bylo, odpověď je záporná, přičemž neposkytnutí správných informací, na jejichž základě by bylo možno dotčenou žádost řádně předat, brání uplatnění postupu převodu dle článku 81 v praxi i ze zásady. V projednávané věci došlo k zásadnímu nesplnění zákonných povinností. Žalobkyně porušila čl. 76 odst. 4 a rumunské orgány by nemohly postupovat dle článku 81, protože žalobkyně jim nikdy neoznámila, že žije v Irsku, než zde podala žádost o rodinné přídavky.
- iii) Navrhují odpovědět tak, že tato otázka vzhledem k navrhované odpovědi na první otázku nevzniká, ale i pokud by tomu tak bylo, byla by odpověď záporná, a to z důvodů formulovaných v tvrzení žalovaných.
- iv) Odpověď na tuto otázku má význam pro vyřízení sporu, neboť napadené rozhodnutí se odvolává na nesplnění povinností žalobkyně dle čl. 76 odst. 4.

Třetí otázka

26. Třetí otázka zní takto: zda má obecná zásada efektivity dle unijního práva za následek, že přístup k právům založeným na unijním právu je za takových okolností, jako jsou okolnosti v projednávané věci (konkrétně za okolností, kdy občan Unie vykonávající svá práva volného pohybu poruší svou povinnost vyrozumět orgány sociálního zabezpečení členského státu původu o změně země bydliště dle čl. 76 odst. 4), zbaven účinku požadavkem vnitrostátního práva v členském státě, v němž je právo volného pohybu vykonáváno, podle nějž je podmínkou přiznání zpětné účinnosti žádosti o rodinné přídavky to, aby občan Unie o poskytnutí této dávky požádal ve druhém členském státě ve lhůtě dvanácti měsíců stanovené vnitrostátním právem tohoto druhého členského státu.

27. Stanoviska ve vztahu k této otázce jsou následující:

- i) Žalobkyně se domnívá, že došlo k porušení zásady efektivity, neboť žádosti žalobkyně o zpětnou účinnost nebylo vyhověno.
- ii) Žalovaní mají za to, že na tuto otázku je nutno odpovědět záporně a že k žádnému porušení zásady efektivity nedošlo. Pravidlo upravující dvanáctiměsíční lhůtu je neutrálním ustanovením, které se použije stejně na irské občany i na občany Unie a umožňuje přiznání zpětné účinnosti, pokud je žádost podána ve lhůtě dvanácti měsíců nebo je prokázán dostatečný důvod.
- iii) I já navrhují odpovědět na tuto otázku záporně a ztotožňuji se s tvrzením žalovaných. Podle mého názoru je tvrzení žalobkyně zásadním nepochopením kritéria efektivity. Není to záruka toho, že jakékoli konkrétní žádosti bude vyhověno. Pokud by byla tato zásada

tímto způsobem vykládána, pak by nikdy nemohla být žádná žádost založená na unijním právu zamítnuta na základě vnitrostátního práva (například právní úpravy promlčení); a to nejen v oblasti sociálního zabezpečení, ale ve všech oblastech práva, kde dochází k průniku vnitrostátního a unijního práva, neboť by to *dotčenému konkrétnímu žadateli* jeho žádost znemožnilo či nadměrně ztížilo, přestože tento žadatel nevyužil možnosti výkonu práv. To je situace zcela odlišná od právní úpravy, která neposkytuje přiměřenou možnost *žadatelům obecně*. Takový typ ustanovení je v rozporu se zásadou efektivity; neutrální a přiměřená právní úprava, které daný konkrétní žadatel nevyužije, v rozporu se zásadou efektivity není.

- iv) Odpověď na tuto otázku má význam pro vyřízení sporu, neboť dvanáctiměsíční lhůty pro podání žádosti se žalovaní dovolali v odůvodnění zamítnutí žádosti o zpětnou účinnost.

Usnesení

28. Vzhledem ke shora uvedenému zní usnesení následovně:

- i) Na základě článku 267 SFEU je třeba Soudnímu dvoru Evropské unie položit následující předběžné otázky:

[1] Zahrnuje pojem ‚žádost‘ ve smyslu článku 81 nařízení č. 883/2004 trvajícím stav pobírání pravidelných dávek od prvního členského státu (přičemž tyto dávky mají být správně vypláceny druhým členským státem), a to při každé jednotlivé příležitosti, kdy je tato dávka vyplácena, a to i po podání původní žádosti a po vydání původního rozhodnutí o přiznání dávky prvním členským státem[?]

[2] V případě kladné odpovědi na první otázku, musí být v případě, že je žádost o sociální zabezpečení podána nesprávně členskému státu původu, zatímco měla být podána druhému členskému státu, povinnost tohoto druhého členského státu podle článku 81 nařízení č. 883/2004 (konkrétně povinnost považovat žádost podanou členskému státu původu za přípustnou ve druhém členském státě) vykládána tak, že je zcela nezávislá na povinnosti žalobkyně uvést správné informace o místě svého bydliště podle čl. 76 odst. 4 nařízení č. 883/2004, takže žádost, která byla nesprávně podána členskému státu původu, musí být přijata jako přípustná druhým členským státem pro účely článku 81 bez ohledu na nesplnění povinnosti žalobkyně poskytnout správné informace o místě svého bydliště v souladu s čl. 76 odst. 4, ve lhůtě pro podání žádosti stanovené právní úpravou tohoto druhého členského státu[?]

[3] [Má] obecná zásada efektivity dle unijního práva za následek, že přístup k právům založeným na unijním právu je za takových okolností, jako jsou okolnosti v projednávané věci (konkrétně za okolností, kdy občan Unie vykonávající svá práva volného pohybu poruší svou povinnost vyznat orgány sociálního zabezpečení členského státu původu o změně země

bydliště dle čl. 76 odst. 4), zbaven účinku požadavkem vnitrostátního práva v členském státě, v němž je právo volného pohybu vykonáváno, podle něž je podmínkou přiznání zpětné účinnosti žádosti o rodinné přídatky to, aby občan Unie o poskytnutí této dávky požádal ve druhém členském státě ve lhůtě dvanácti měsíců stanovené vnitrostátním právem tohoto druhého členského státu[?]

ii) Žalobkyni se ukládá, aby ve lhůtě 28 dnů předložila vedoucímu soudní kanceláře všechny podklady a písemnosti potřebné pro Soudní dvůr Evropské unie, a nařizují přerušeni řízení až do vydání rozhodnutí Soudního dvora.

PRACOVNÍ DOKUMENT